

LIEVER EEN DINO

Is dit alles? Teleurgesteld kijkt Milos om zich heen.

Voor het eerst van zijn leven is hij in een museum. Met juf Fenna en de rest van de klas. Hij had gedacht dat hij zijn ogen uit zou kijken. Want een museum, dat staat toch bomvol bijzondere dingen? Juwelen, schilderijen, vazen, beelden van blote mannen en vrouwen zonder hoofd of armen...

‘Zijn we hier wel goed?’ fluistert hij vlak bij Joni’s oor. ‘Alles is oud. Lelijk. En stuk.’

‘Rommel, dat is het!’ zegt Joni.

‘Rommel?’ Juf Fenna schudt haar hoofd. ‘Jullie hebben niet de goede bril op. Alles wat hier ligt was ooit, lang geleden, van iemand. Gebruik je fantasie! Was het van een man? Een vrouw? Een kind? Wat deden ze met deze spullen?’

Milos wijst naar een mesje. Het lijkt op het mes waarmee papa de knoflookteentjes plet in zijn restaurant. Alleen heeft dit mesje onregelmatige kartels en een afgebroken punt.

‘Dat was vast van...’

‘Een man,’ zegt Joni. ‘Hij had het altijd bij zich. Het paste precies in de zak van zijn berenvel.’

‘Hij smeerde er zijn boterhammen mee,’ zegt Karlijn.

‘Dat kan niet eens,’ zegt Fietje. ‘Lang geleden waren er nog geen bakkers.’

‘En geen supermarkten,’ zegt Olle. ‘Dus dat mes gebruikte hij op jacht.’

‘Echt niet,’ zegt Hakim. ‘Hij was een dief. Als je een gouden ring droeg, hakte hij met dat mes in één keer je hele vinger eraf. Tsjakka!’

‘Echt? Zit er nog bloed aan?’ vraagt Boris nieuwsgierig.

Milos loopt naar de volgende kast. Daar ligt een houten speer, waarmee een jongen de wolf verjoeg die zijn zusje wilde opeten. En uit die drie houten bekers dronken wijze oude vrouwen hete thee met een snufje tover, zodat ze de toekomst konden zien.

‘Zijn er ook botten van een mens?’ vraagt Diede.

‘Jakkes,’ zegt Karlijn. ‘Dat is smerig.’

‘Of van een dino!’ roept Olle.

‘Hier ligt wel een bot,’ zegt Milos. Hij wijst op een knokig beentje dat precies lijkt op de knopen van Olles houtje-touwtjejas.

Een lange man in een deftig jasje stapt het zaaltje in. Hij duwt zijn ronde brilletje van zijn neus naar zijn voorhoofd en knipoogt naar juf Fenna.

De juf bloost. ‘Bent u meneer Ferrari, de museumbaas?’ vraagt ze een beetje verlegen.

‘Zeg maar Ferdi,’ zegt de man. ‘Dat doet iedereen. Hebben jullie het leuk?’

Juf Fenna knikt. Joni trekt een lang gezicht. En Milos haalt zijn schouders op.

‘Wilt u een eerlijk antwoord?’ roept Maud.

‘Vast niet,’ zegt Maureen.

‘Het is saai en suf en stom,’ zegt Boris.

Meneer Ferdi grijnst. ‘Jullie zijn duidelijk nog niet in

de kelder geweest. Daar liggen de tanden van een echte sabeltandtijger. En er zijn een stuk of honderd dino's.'

'Hónderd?' roept Olle.

'Waar is die kelder?' vraagt Milos.

Meneer Ferdi trekt een oud kleed vol mottige gaten opzij. Daarachter zit een schimmelige houten deur met een roestig slot. Twee aan twee glipt de hele klas over een krakende trap de kelder in. Die is groot. In het hoge plafond zitten felle lampen. Op de achterste muur hangt een levensgrote foto van een sabeltandtijger die zijn tanden in een mammoet zet. Milos kan zijn ogen er niet van afhouden.

'Je trapt er toch niet in, Milos?' zegt Joni zacht.

'Waarin?'

'In die foto.'

'Wat is daar mis mee?'

'Hij is natuurlijk nep! In de tijd van mammoeten en sabeltandtijgers maakten de mensen grottekeningen. Geen foto's.'

'Di-no's, di-no's!' roepen Maud en Maureen.

'Ik zie ze niet,' zegt Diede. 'Was het een grap?'

'Jullie kijken met je neus,' zegt meneer Ferdi.

Met zijn neus? Niks hoor. Milos heeft zijn ogen wijd open, maar dino's ziet hij nergens. Er staat alleen een glazen kast vol grote, langwerpige eieren. En rekken vol opgezette meeuwen, mussen, spreeuwen, duiven, roodborstjes en kanariepietjes of hoe ze ook heten.

'Het barst hier van de vogels,' zegt hij.

'Dat bedoel ik,' zegt meneer Ferdi. 'Vogels zijn dino's. De enige soort die níét is uitgestorven.'



‘Deze zijn anders hartstikke dood,’ moppert Boris.

Juf Fenna giechelt. Haar wangen zijn net tomaten, zo rood. Haar vingers frunniken aan haar staartje. Met haar ogen volgt ze elke beweging van meneer Ferdi. Die haalt verontschuldigend zijn schouders op.

‘Ik had ook liever een gigantosaurus,’ zegt hij. ‘Of een echte T. rex. Maar die grote jongens zijn schaars. En als museumdirecteur heb ik echt geen tijd om ze zelf ergens op te graven. Dus ik ben allang blij met deze vogels en die versteende eieren.’

Verstéénd? Vol ontzag bekijkt Milos de vreemde eieren nog eens. En dan ziet hij het. In een van de eieren zit een gat. Een slijmerig spoor loopt van het ei naar een brede barst in het glas aan de achterkant van de vitrinekast. Onder in die barst zit een stervormige opening.

Langzaam steekt Milos zijn vinger op.

‘En als zo’n versteend ei uitkomt?’ vraagt hij.

‘Dat mag ik niet hopen,’ zegt meneer Ferdi.

NERGENS BANG VOOR

‘Kijk dan.’ Milos wijst naar de glazen kast. Meneer Ferdi schuift zijn bril op zijn neus. Op zijn hurken bekijkt hij de lege eierschaal en de barst in de vitrinekast. Zacht mompelt hij iets lelijks.

‘Wat zat er in dat ei?’ vraagt Milos.

‘Een velociraptor.’

Het woord knalt door de kelder. In de stilte die daarna valt, lijkt de klas zelf wel versteend. Of opgezet. Zelfs Boris verroert zich niet. Karlijn drukt haar handen stijf tegen haar mond. Fietjes ogen staan vol tranen. Joni slikt. En Milos houdt zijn adem in.

Alleen juf Fenna giechelt nog steeds.

‘Een dinokuiken, wat schattig,’ zegt ze. ‘Zal ik beschuit met muisjes regelen?’

Vol ongeloof staart meneer Ferdi haar aan.

‘Velociraptors zijn levensgevaarlijk, juf,’ legt Olle uit.

‘Ze zijn klein en vals en nergens bang voor,’ weet Diede.

‘Het zijn róófdieren,’ zegt Milos.

‘Deze is toch nog maar net uit zijn ei?’ fluistert Fietje met een dikke bibber in haar stem. ‘Geldt dat dan ook?’

‘Zeker weten,’ zegt meneer Ferdi. ‘Pasgeboren raptors hebben een razende honger.’

Karlijn schuifelt dichterbij Boris. Diede verstopt zich achter Hakim. En Joni slaat haar armen om Fietje, die zachtjes snikt.

Juf Fenna's lach glijdt van haar gezicht.

'En waar is die raptor nu?' vraagt ze ongerust.

'Ergens. Hier. In de kelder,' zegt meneer Ferdi en hij speurt om zich heen.

'Serieus? Dan zijn wij hier weg. Ik laat mijn leerlingen niet opeten door een monster dat na miljoenen jaren hongerig uit een ei komt. Hup, naar boven! Snel!' roept juf Fenna. Ze grijpt Maud en Maureen bij hun kraag en duwt hen de trap op.

Milos haast zich achter haar aan, net als de rest van de klas.

'Ho!' roept meneer Ferdi. 'Dat zal niet gaan. Als het glas van de eierkast breekt, sluit het beveiligingssysteem automatisch alle deuren. Uit voorzorg. Omdat we natuurlijk niet willen dat er een raptor uit de kelder ontsnapt en in het winkelcentrum hier om de hoek terecht komt.'

Wat meneer Ferdi zegt klinkt logisch. Maar ook heel naar. Zitten ze hier echt vast? Hoelang? Tot de raptor zijn honger gestild heeft? Milos rilt. Hij wil hier weg.

Juf Fenna rukt aan de klink van de kelderdeur.

'Op slot,' zegt ze met een klein stemmetje. 'Meneer Ferdi heeft gelijk. We zitten hier vast. De mensen in het winkelcentrum zijn veilig. Dat is mooi. Maar wie redt ons?'

'Goede vraag,' zegt meneer Ferdi. 'Daarover zegt ons noodplan niets. Omdat het nogal onwaarschijnlijk leek dat er ooit echt een ei zou worden uitgebreed.'

'Wat een stom plan!' roept Boris.

'Dus we moeten onszelf redden?' zegt Milos.

'Er zit niets anders op,' zegt meneer Ferdi. 'Maar gelukkig is er wel een noodkoffer.'

Hij trekt een grote kist vol deuken uit een kast, klapt hem open en geeft Joni een waterpistool. Milos krijgt een spuitbus.

‘Pepperspray?’ vraagt Joni.

‘Slagroom,’ leest Milos van het etiket.

‘Ik dacht dat raptors vleeseters waren,’ zegt Olle.

‘Klopt,’ zegt meneer Ferdi. ‘Maar gehaktballen zitten niet in spuitbussen. Gewoon tussen zijn ogen mikken. Als hij niets ziet, is hij meteen een stuk minder gevaarlijk.’

Karlijn, Diede en Hakim krijgen een rubberhamer. De tweeling een vlindernet. En dan is de koffer leeg.

Vlug kruipt Fietje erin. Ze duikt in elkaar en klapt het deksel dicht.

‘Ik red me wel met deze,’ zegt Boris en hij heft zijn gebalde vuisten. Olle strekt zijn armen, zwiept met zijn vlakke handen door de lucht en roept: ‘Ninjáá!’



‘Misschien een domme vraag,’ fluistert juf Fenna. ‘Maar hoe ziet zo’n raptor er eigenlijk uit? Een beetje als een kip? Maar dan met voorpootjes in plaats van vleugels? En geen snavel maar een bek vol scherpe tanden?’

‘Helemaal goed,’ zegt meneer Ferdi.

‘Nee, helemaal niet goed,’ jammert de juf. ‘Want dat beest zit dus hier. In het hoekje achter mij. Wat nu?’

‘Blijf kalm,’ zegt meneer Ferdi. ‘En verroer je niet.’

‘We komen je redden, juf,’ zegt Milos. De slagroomsput trilt in zijn handen. Joni heft haar waterpistool. Voetje voor voetje sluipen ze met z’n allen naar juf Fenna.

De raptor staat griezelig dicht bij haar. Zijn ogen schitteren fel. Zijn tanden lijken zo uit een puntenslijper te komen, net als de nagels van zijn klauwen.

‘Klaar?’ zegt Joni zacht. Milos richt zijn slagroomsput.

Tegelijk mikken ze tussen de ogen van de raptor. Room en water druipen over zijn bek. Meneer Ferdi schiet de trap op, grijpt juf Fenna’s hand en trekt haar mee, naar de verste hoek van de kelder. Karlijn, Diede en Hakim meppen de raptor met hun rubberhamers. Pas als Maud en Maureen hem uit het vlindernetje in een glazen kast kieperen ziet Milos het wasmerkje op zijn rug.

‘Dat beest is een knuffel,’ zegt hij.

‘Wat?’ roept Joni uit. ‘Dus we waren bang voor niks?’

‘Grapje,’ zegt meneer Ferdi. Even lijkt het alsof juf Fenna hem wil slaan. Milos snapt dat. Een loslopende raptor, dat is geen grap, dat is doodeng.

Meneer Ferdi klapt in zijn handen. ‘Applaus voor de hele klas! Die reddingsactie was echt stoer. Is er nu nog iemand die dit een saai museum vindt?’



‘Dat denk ik niet,’ zegt juf Fenna. ‘Maar u heeft wel iets goed te maken. Ik wil graag soesjes. En chocomel. Voor de hele klas.’